

Saltfald skal dette Tilfælde for mig indeholde tilstrækkelig Opfordring til at tage det under Overveelse, om man muligt kunde gjøre en Forandring i den Retning, som af mig er antydet.

Strøm: Jeg maa allerførst takke den ærede Minister for det Byste, som han gav. Jeg anseer det ogsaa for i det Væsentlige at være tilstrækkeligt, naar en Bestemmelse om en saadan Forhøielse kommer ind; dog skal jeg ikke nægte, at ganske tilstrækkeligt er det ikke, idet der kan gives de Tilfælde, hvor der ikke nær saa meget er Tale om et Pengepørgsmaal som om, hvorledes man overhovedet paa Landet skal bære sig ad med at have saadanne Mennesker, og derfor vil det ogsaa nok være ønskeligt at have en Sikkerhed med Hensyn til dem. Smidertid lader det sig maaskee ikke gjøre, og det vil allerede være nogen Hjælp, om virkelig det, som Communen skalde udrede, eller som Amtsraadet fandt, at der villigviis maatte udgives i den Aalebning, gif over paa det Almindelige. Derimod kan jeg ikke være saa ganske tilfreds med adskillige af de Betragtninger, som den ærede Minister anstillede med Hensyn til mit Foredrag. Hvad den første Side af Sagen angaaer, spurgte han, hvori jeg egentlig meente, at Feilen laa i Ministeriets Resolution. Feilen mener jeg ligger deri, at Loven udtrykkelig omtaler, at det skal være Trængende. Rigtig nok har den ærede Minister læst op af Motivterne — og det har jeg meget vel seet; inden jeg stillede min Interpellation — at der er Tale om Dmløbere, Betlere og hele Familier, som de kunne have med sig. Det er klart, at naar disse Mennesker ikke kunne ernære sig paa anden Maade end som Betlere og Dmløbere, saa ere de Trængende, og i saa Fald maa der ogsaa blive Tale om at tage dem under Forsørgelse; men det, som jeg har klaget over, og som den ærede Minister ikke er gaaet ind paa, er, at Sagen er begyndt som og var en Politi-

sag, men siden er gjort til en Fattigsag. Det er ikke trængende Mennesker, der i over 2¹/₂ Aar paa denne Maade ere blevne gjorte til Trængende. Nu skal jeg lade det være nærgjort, hvem der her er den rette Paagjældende, men det forekommer mig dog, at naar Sagens Documenter efter ganske kort Tids Forløb ere gaaede ind til Indenrigsministeriet, og dette har taget Sagen i sin Haand og ladet dette Menneske ganske roligt blive siddende paa Fattiggaarden uden igjennem Justitsministeriet eller paa anden Maade at gjøre Noget til, at den hele Sag kunde ordnes, saa er der en Feil allerede her og endnu mere, idet man dernæst har afgivet en Resolution, hvorefter en Lov, som kun omhandler Trængende, er bleven overført paa En, der ikke var Trængende. Naar dernæst den ærede Minister talte om Undersøgelsen og meente, at denne maatte nødvendigviis paaligge Communerne selv, saa troer jeg rigtig nok ikke, at dette paa nogen Maade kan være Placatens Mening, idet der først er Tale om, at Undersøgelsen skal anstilles, og dernæst om, at den Paagjældendes Forsørgelse bliver at tillægge Fattigdistriktet, hvis det ikke har været muligt at finde hans Forsørgelsessted. Den ærede Minister vilde, at vor Commune skalde vide ham Tak, fordi han havde gjort sig Uleilighed dermed, men dertil kan jeg ikke svare Andet, end at halvgjort Arbejde er sommetider værre end Ingenting. Ministeriet har aabenbart taget Sagen i sin Haand, har ledet alle Undersøgelser, og der har ikke været Tale om, at Sogneforstanderskabet skalde gjøre det Allermindste, vi have ikke haft den mindste Veilighed til at gjøre Noget, og saa har Ministeriet dog kun ledet disse Undersøgelser halvt, og, som jeg før sagde, ladet den allervigtigste Deel af dem ligge, medens Beføielsen efterhaanden er voxet op. Det er det, jeg ikke kan takke for; det er det, som ogsaa gjør Resolutionen uberegtiget, idet § 2 ikke er iagttaget.